

Sygn. akt II CNP 10/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Jan Górski

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2016 r.

skargi K. G. i M. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w K. z dnia 3 lipca 2014 r.

wydanego w sprawie z powództwa Gminy Miasto K. - Zarządu Budynków
Mieszkalnych w K.

przeciwko K. G. i M. T.

o zapłatę,

1) oddala skargę,

**2) oddala wniosek Gminy Miasta K. - Zarządu Budynków
Mieszkalnych w K. o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania
wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 r. wydanym w sprawie z powództwa Gminy Miasto K. – Zarządu Budynków Mieszkalnych w K. przeciwko K. G. i M. T. o zapłatę oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 marca 2014 r., którym ten Sąd zasądził od pozwanych K. G. i M. T. solidarnie na rzecz powódki Gminy Miasta K. - Zarządu Budynków Mieszkalnych w K. kwotę 8784,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 7800,50 zł od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 975,60 zł od dnia 6 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 7 lutego 2011 r. powódka Gmina Miasto K. podpisała z pozwanymi K. G. i M. T., jako reprezentującymi partię polityczną S., umowę najmu lokalu użytkowego położonego przy ul. W. [...] w K. Umowa ta została zawarta na czas nieoznaczony. Lokal miał być przeznaczony na cele statutowe partii politycznej S. w K.

Powódka Gmina Miasto K. - Zarządu Budynków Mieszkalnych w K. wniosła w dniu 21 lutego 2012 r. pozew przeciwko partii S. o zapłatę zaległego czynszu za lokal przy ul. W. [...] w K. i wydanie tego lokalu. Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 13 września 2012 r. (VIII C .../12) oddalił powództwo. Wskazał, że K. G. i M. T., podpisując z powódką w dniu 7 lutego 2011 r. umowę najmu lokalu, działali, jako fałszywy organ w rozumieniu art. 39 k.c. Sąd Rejonowy powołał się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 marca 2011 r. (wydane w sprawie I A Ca .../11) oddalające ostatecznie wniosek K. G. i M. T. o wpisanie do ewidencji partii politycznych zmian w składzie organów partii politycznej S. Sąd Apelacyjny uznał za nieistniejące uchwały partii S. o powierzeniu obowiązków przewodniczącego K. G. i uchwały o powołaniu do funkcji skarbnika M. T. Powódka pismem z dnia 31 października 2012 r. wezwała osobno K. G. i M. T. do zapłaty kwoty 8 949,50 zł z tytułu należności wynikających z umowy najmu lokalu użytkowego położonego przy ul. W. [...], powołała się przy tym na wyrok Sądu Rejonowego w K. z sprawie VIII C .../12 oraz na postanowienie Sądu Apelacyjnego w sprawie I A Ca .../11.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2011 r. powódka wypowiedziała partii politycznej S. umowę najmu lokalu przy ul. W. [...] w terminie natychmiastowym, z uwagi na zaległości w opłatach czynszu najmu.

Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwani K. G. i M. T. w dacie zawarcia umowy najmu z powódką nie byli uprawnieni do reprezentowania partii politycznej S. Mieli wiedzę o konflikcie personalnym dotyczącym składu organów partii S., Sąd Rejonowy podkreślił jednocześnie, że przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy był związany - stosownie do treści art. 365 § 1 k.p.c. - prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. wydanym w sprawie VIII C .../12 oraz prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w sprawie I A Ca .../11.

Sąd Apelacyjny, oddalając apelację pozwanych wskazał, że pozwani nie byli uprawnieni do zawarcia umowy z dnia 7 marca 2011 r. Mieli oni świadomość, że wpis do ewidencji partii politycznych nie był prawomocny. Działania pozwanych nie były wobec tego podejmowane w imieniu partii politycznej S., ponieważ nigdy nie weszli oni w skład organów tej partii. Uznał, że przedmiotowa umowa najmu dokonana w warunkach określonych w art. 39 k.c. jest sprzeczna z prawem w rozumieniu art. 58 k.c., co skutkuje obowiązkiem naprawienia szkody a niewątpliwie powódka miała prawo liczyć na dochody z tytułu najmu lokalu.

Pozwani K. G. i M. T. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 lipca 2014 r. z art. 365 k.p.c., art. 38 k.c. w zw. z art. 67 § 1 k.p.c., art. 39 § 1 k.c., art. 12 ust. 1 i ust 4 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych) jedn. tekst Dz.U.2011.155.924 ze zm. - dalej, jako ustawa o partiach politycznych) w zw. z art. 360 k.p.c. Skarga została oparta na: a) naruszeniu art. 365 k.p.c. poprzez przyjęcie, że Sąd związany jest nie tylko sentencją, ale również uzasadnieniem orzeczenia wydanego w innej sprawie cywilnej i zaniechanie w związku z tym samodzielnych ustaleń oraz wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie; b) naruszeniu polegającym na niezastosowaniu art. 38 k.c. w zw. z art. 67 § 1 k.p.c.; c) naruszeniu art. 39 § 1 k.c. polegającym na uznaniu, że skarżący zawierając umowę w imieniu S. działali, jako rzekomy organ; d) błędnej wykładni i

niewłaściwym zastosowanie art. 12 ust. 1 i 4 ustawy o partiach politycznych w zw. z art. 360 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia to ustalenie jego bezprawności, które nie może nastąpić bez sięgnięcia do istoty władzy sądowniczej, tj. orzekania w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od "głosu sumienia" sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z władzy sędziowskiej, ale także z prawa pozytywnego, często posługującego się pojęciami niedookreślonymi i klauzulami generalnymi albo dekretującego wolność decyzji sędziego. Treść orzeczenia zależy również od rezultatów wykładni, które mogą być różne, w zależności od jej przedmiotu, metod oraz podmiotu, który jej dokonuje. Z istoty wykładni wynika, więc wiele możliwych interpretacji, a sam fakt wykładni z natury rzeczy nacechowany jest subiektywizmem. Już z tych powodów uzasadnione jest, aby w odniesieniu do działalności jurysdykcyjnej sądu sformułować autonomiczne pojęcie bezprawności. Jeśli więc na gruncie odpowiedzialności cywilnej bezprawność oznacza generalnie naruszenie normy właściwego zachowania się, wynikającego z ustawy lub z umowy międzynarodowej, to w odniesieniu do odpowiedzialności za wydanie orzeczenia sądowego musi być skorygowana specyfiką władzy sądowniczej oraz jej ustrojem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 r., IV CNP 5/14, niepubl.).

Dlatego w judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że przesłanką skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest stwierdzenie niezgodności orzeczenia z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć oraz takie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 marca 2006 r., sygn. II BP 6/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 42; z dnia 31 marca 2006 r., sygn. IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17; z dnia 21 lutego 2007 r., sygn. I CNP 71/06, niepubl.;

z dnia 8 stycznia 2008 r., sygn. I BP 40/07, niepubl.; z dnia 10 czerwca 2008 r., sygn. I BP 54/07, niepubl.; z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CNP 100/09, niepubl.; z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 18/09, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., sygn. I CNP 27/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.). (por. m.in. wyroki SN z dnia 21 lutego 2007 r. I CNP 71/06 lex 253389, z dnia 14 stycznia 2007 r. V CNP 132/06 Biul. SN 2007/4/14, z dnia 7 lipca 2007 r. I CNP 33/06 OSNC 2007/2/35; z dnia 14 kwietnia 2008 r., sygn. II BP 62/07, niepubl.; z dnia 25 marca 2009 r., sygn. V CNP 93/08, niepubl., z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 116/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.).).

Inaczej mówiąc, niezgodność z prawem, która stanowi podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, musi mieć elementarny i oczywisty charakter. Tylko tak negatywnie kwalifikowane orzeczenia mogą stanowić prejudykat dla właściwego postępowania odszkodowawczego. Przemawia za tym wykładnia celowościowa, funkcjonalna i systemowa reguł odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem, mających materialną podstawę w treści art. 417¹ § 2 k.c. Bezprawność jurysdykcyjna nie może być traktowana, jako podstawa do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku

Tezę, że niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia musi być rażąca i kwalifikowana potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 27 września 2012 r., (Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz. U. 2012, poz. 1104) uznając, że kwalifikowanie w ten sposób niezgodności z prawem na gruncie art. 4241 § 1 k.p.c., jest zgodne z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Także w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej) dopuszcza dochodzenie od państwa naprawienia szkody wyrządzonej naruszeniem prawa wspólnotowego tylko wtedy, gdy naruszenie jest „kwalifikowane”, „wystarczająco poważne” albo ma „odpowiedni ciężar” (zob. m. in. wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 września 2003 r., C-224/01: G. Köbler przeciwko Austrii; z dnia 24 marca 2009 r., C-445/06: Danske Slagterier przeciwko Niemcom; z dnia 9 grudnia 2010 r.,

C-568/08: Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie, Van Spijker Infrabouw BV, De Jonge Konstruktie BV przeciwko Provincie Drenthe).

Zaskarżone orzeczenie nie spełnia tych kryteriów.

Sformułowany w skardze zarzut naruszenia art. 365 k.p.c. skarżący uzasadniają przyjęciem przez Sąd związania uzasadnieniem wydanym w innej sprawie cywilnej i zaniechaniem samodzielnych ustaleń dotyczących upoważnienia pozwanych do reprezentowania partii politycznej S. przy zawieraniu umowy z Gminą Miasta K. Ponieważ w skardze nie wskazuje się sądu, któremu przypisuje się ten zarzut, trzeba zauważyć, że Sąd drugiej instancji, od którego orzeczenia została wniesiona skarga, nie odniósł się do tego zagadnienia w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w sprawie VIII C .../12 a ponadto samodzielnie ocenił dysponowanie przez pozwanych w chwili zawarcia umowy jedynie nieprawomocnym postanowieniem o ich wpisie do ewidencji partii politycznych, jako osób uprawnionych do jego reprezentacji S. Sąd Okręgowy uwzględnił, iż pozwani mieli świadomość, że postanowienie, którym dysponowali nie było prawomocne. W tym tylko kontekście Sąd drugiej instancji odwołał się do prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie o wpis zmian w ewidencji partii politycznych. Ponieważ Sąd drugiej instancji opisał tylko przebieg postępowania o zmianę wpisu w rejestrze partii politycznych, które zakończyło postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie sygn. akt I ACa .../11, nie wyciągając samodzielnego wniosku o związaniu tym postanowieniem, brak jest podstaw do uwzględnienia skargi o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego postanowienia z art. 365 k.p.c.

Ponadto celowe jest odniesienie się do innych wątków uzasadnienia sformułowanych w skardze zarzutów naruszenia art. 365 k.p.c., który ma odpowiednie zastosowanie (art. 13 § 2 k.p.c.) do postanowień co do istoty wydanych w postępowaniu nieprocesowym.

Nie jest słuszna przyjęta w skardze teza, iż związanie wynikające z art. 365 k.p.c. obejmuje tylko sentencję orzeczenia. W orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej może rozciągać się również na zawarte w uzasadnieniu motywy rozstrzygnięcia istotne dla ustalenia zakresu mocy

wiążącej i powagi rzeczy osądzonej prawomocnego orzeczenia, czyli dla określenia granic jego prawomocności materialnej w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c. (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, niepubl.; z dnia 8 czerwca 2005 r. V CK 702/04, niepubl.; z dnia 15 lutego 2007 r. II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008/A/20; z dnia 21 czerwca 2007 r. IV CSK 63/67, niepubl.; z dnia 15 listopada 2007 r. II CSK 347/07, niepubl.; i z dnia 13 marca 2008 r. III CSK 284/07, niepubl.; z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71, z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09, niepubl.).

W nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie uwzględnia się także moc wiążącą prawomocnych rozstrzygnięć prejudycjalnych. Wskazuje się, że związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet, jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie jest nietrafna. W późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana (porównaj między innymi wyroki: z dnia 8 stycznia 2002 r. I CKN 730/99, z dnia 12 lipca 2002 r. V CKN 1110/00, z dnia 7 stycznia 2004 r. III CK 192/02, z dnia 13 października 2005 r. I CK 217/05, z dnia 8 marca 2010 r. II PK 258/09, z dnia 29 września 2011 r. IV CSK 652/10, z dnia 28 marca 2012 r. II UK 327/11 i z dnia 19 października 2012 r. V CSK 485/11, niepubl.; z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, niepubl.).

Moc wiążąca wyroku oceniana jest nie tylko od strony przedmiotowej. Granice podmiotowe związania prawomocnym wyrokiem wyznaczone są składem uczestników postępowania prawomocnie zakończonego, chyba że ustawa wyraźnie wskazuje na szersze związanie jak np. art. 435, 452, i 458 k.p.c. lub też art. 254, 426 k.s.h. Dlatego, jeśli nie zachodzi tożsamość podmiotowa, to rozstrzygnięcie określonego zagadnienia prawnego w jednej sprawie nie wyłącza dopuszczalności dokonywania w innej sprawie jego wyjaśnienia i oceny. Innymi słowy, osoby, które nie były stronami i których nie obejmuje rozszerzona prawomocność materialna wcześniejszego wyroku, nie są pozbawione możliwości realizowania

swego uprawnienia we własnej sprawie, także wtedy, gdy łączy się to z zakwestionowaniem oceny przesłanek orzekania, wyrażonej w innej sprawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2015 r. I CSK 1057/14; por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 r., IV CSK 359/09, OSNC 2011, Nr 2, poz. 16; z dnia 7 grudnia 2012 r., II CSK 143/12, niepubl.;, niepubl.; z dnia 13 listopada 2014 r., V CSK 47/14, niepubl.). W związku z tymi uwagami trzeba podkreślić, że skarżący skoncentrowali swe zarzuty na przedmiotowych granicach mocy wiążącej prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy, nie nawiązując do podmiotowych granic związania tym postanowieniem wydanym w innym postępowaniu.

Wnoszący skargę swe uprawnienia do reprezentowania S. przy zawarciu w dniu 7 lutego 2011 r. umowy z Gminą Miasta K. wywodzili z wydanego przez Sąd pierwszej instancji nieprawomocnego postanowienia o wpisie do ewidencji do ewidencji partii politycznych.

Wbrew ich twierdzeniom nieprawomocne postanowienie Sądu o wpisie, wydane w toku postępowaniu o wpis zmian w ewidencji partii politycznych, nie mogło usprawiedliwiać legitymacji skarżących do reprezentowania S. Takiej podstawy nie mógł stanowić art. 360 k.p.c., który przytacza się w skardze. Wnoszący skargę przeoczyli, że zgodnie z art. 22 ustawy o partiach politycznych w sprawach o wpis partii politycznej do ewidencji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Oznacza to, że w sprawach o wpis (zmianę oraz wykreślenie wpisu - art. 12 ust. 2 ustawy o partiach politycznych) ma zastosowanie art. 521 k.p.c. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r. sygn. akt III SK 2/05, OSNP 2007/1-2/36). Według jego treści: "Jeżeli przepis szczególny inaczej nie stanowi, postanowienie orzekające co do istoty sprawy staje się skuteczne, a jeżeli wymaga wykonania - także wykonalne, po uprawomocnieniu się (§ 1). Jeżeli postanowienie takie ulega z mocy ustawy wykonaniu przed uprawomocnieniem się, sąd, który wydał postanowienie, może stosownie do okoliczności wstrzymać jego wykonanie (§ 2). Wobec tego trzeba przyjąć, że postanowienia orzekające co do istoty sprawy, a do tej kategorii zalicza się niewątpliwie postanowienie sądu pierwszej instancji uwzględniające wniosek

o wpis zmian w ewidencji partii politycznej, są co do zasady skuteczne, a także wykonalne od tego samego momentu co wyroki; dopiero od chwili, kiedy staną się prawomocne formalnie (art. 363 k.p.c.). Reguła ta nie dotyczy postanowień wydawanych w procesie, które zgodnie z art. 360 k.p.c. stają się skuteczne w takim zakresie i w taki sposób, jakie wynikają z ich treści, z chwilą ogłoszenia, a jeżeli ogłoszenia nie było - z chwilą podpisania sentencji. Dlatego bezpodstawnie zarzuca się w skardze naruszenie art. 12 ust. 1 i 4 ustawy o partiach politycznych w zw. z art. 360 k.p.c.

Z tych samych przyczyn nie doszło również do naruszenia art. 38 i 39 k.c. w sposób wskazany w skardze, tj. przez nieuwzględnienie, że skarżący działali jako organ S. a ich umocowanie wynikało z postanowienia o wpisie do ewidencji partii politycznych. Wadliwość zastosowania art. 39 k.c. skarżący upatrują jedynie w uprzednim przyjęciu, że nie działali jako organ S. Podkreślenie to jest istotne albowiem Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jedynie w granicach zaskarżenia i jego podstaw (art. 424¹⁰ k.p.c.); jest przy tym związany ustaloną przez sądy *meriti* podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 w zw. z art. 424¹² k.p.c.). Związanie Sądu Najwyższego dotyczy także wskazanej w skardze postaci naruszenia prawa (zob. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2003 r., II CKN 1238/00, OSNC 2003/11/53; z dnia 18 sierpnia 2005 r., V CK 96/05, niepubl. oraz postanowienie z dnia 19 listopada 2014 r., III CSK 227/14, niepubl.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym kwestii sankcji zawarcia umowy w imieniu osoby prawnej w charakterze jej organu przez osobę lub osoby niemające do tego kompetencji dominowały wypowiedzi uznające taką umowę za bezwzględnie nieważną (zob. wyroki: z dnia 12 grudnia 1996 r., I CKN 22/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 75; z dnia 26 czerwca 1997 r., I CKN 130/97, niepubl.; z dnia 8 maja 2003 r., III RN 66/02, niepubl.; z dnia 14 stycznia 2004 r., I CK 54/03, OSNC 2005, Nr 2, poz. 35; z dnia 8 października 2004 r., V CK 76/04). Odmienny pogląd, opowiadający się za dopuszczalnością zastosowania w takim przypadku - w drodze analogii - art. 103 k.c., wyrażony został jednak w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III CZP 31/07 (OSNC 2008, Nr 2, poz. 14), w którym podkreślono, że ustawodawca -

normując w art. 39 k.c. sankcję dokonania czynności prawnej w imieniu osoby prawnej w charakterze jej organu bez kompetencji do tego - ustalenie jej pozostawił sądom przy zastosowaniu ogólnych reguł wykładni prawa, podobieństwo zaś instytucji organu osoby prawnej i pełnomocnictwa przemawia za stosowaniem w drodze analogii art. 103 § 1 i 2 k.c. w zakresie nienormowanym przepisami szczególnymi do umów zawartych w imieniu osoby prawnej przez osoby działające w charakterze organu osoby prawnej bez kompetencji do tego. Sąd Najwyższy zwrócił przy tym uwagę, że sankcja bezskuteczności zawieszanej nie tylko skutecznie chroni interesy osoby prawnej, której zasady reprezentacji zostały naruszone, ale także lepiej odpowiada potrzebom bezpieczeństwa obrotu; w szczególności wyklucza kwestionowanie czynności prawnej przez kontrahenta osoby prawnej tylko dlatego, że czynność ta przestała mu odpowiadać. Stanowisko takie Sąd Najwyższy zajął również w wyroku z dnia 17 kwietnia 2009 r., III CSK 304/08 (niepubl.), a wcześniej w wyroku z dnia 22 lipca 1998 r., I PKN 223/98 (OSNAPIUS 1998, Nr 16, poz. 509).

Wskazane rozbieżności nie mają jednak znaczenia w sprawie, skoro bezspornie S. odmawiając zapłaty czynszu nie potwierdziło umowy zawartej przez wnoszących skargę. W takiej sytuacji pozostaje jedynie sankcja nieważności czynności prawnej oraz cywilnoprawna odpowiedzialność osób dokonujących czynności w imieniu osoby prawnej, której granice zostały określone w art. 39 §1 k.c. Według treści skargi naruszenie art. 39 § 1 k.c. nie obejmowało uregulowanej w nim także granicy cywilnoprawnej sankcji odszkodowawczej mającej zastosowanie do osób, które jako organ osoby prawnej zawarły umowę w jej imieniu nie będąc jej organem albo przekraczając zakres umocowania takiego organu.

Z tych wszystkich względów, wobec braku podstaw do stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest w przedstawiony wyżej sposób niezgodny z prawem, Sąd Najwyższy na podstawie 424¹¹ k.p.c. oddalił skargę.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. W postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi mają odpowiednie zastosowanie przepisy o skardze kasacyjnej (art. 424¹² k.p.c.).

Wobec rozpoznania skargi na posiedzeniu niejawnym, koszty zastępstwa procesowego mogą być przyznane tylko w razie wniesienia odpowiedzi na skargę. Zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 398⁷ § 1 k.p.c. odpowiedzią na skargę jest pismo procesowe wniesione w terminie dwutygodniowym od doręczenia skargi. Odpowiedź na skargę pozwanych zawierającą wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego wpłynęła do Sądu Okręgowego w K. w dniu 16 lutego 2015 r. pomimo doręczenia odpisu w dniu 21 stycznia 2015 r. Odpowiedź na skargę została zatem złożona z naruszeniem przypisanego terminu. Takie pismo procesowe nie może być uznane za odpowiedź na skargę, (por. też postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2006 r., I CSK 176/06, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., II UK 108/08, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2007 r., II CSK 175/07, niepubl.).

eb